

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VIII. Quo consilio preces indicantur in mensem proximum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

CAPVT VIII.

Quo consilio preces indicantur in mensem proximum.

Tertium, quod in schedâ mensurâ visitur, est orandi scopus, nos intentionem dicimus, quæ aliud non est quam propositum & pia voluntas pro istis atque illis precibus ad Deum allegandi, quandoquidem in tabella mensurâ cuius sodalium suauiter imperatur, pro quibus illo potissimum mense debeat precari. Ita Deum alio pro omni statu sexuque, pro ætate omni & ordine, pro legandi, regni & provinciis, pro amicis pariter & inimicis, probis, improbis, vivis, mortuis deprecationes instituuntur; ita ad omnem virtutem impetrandam, ad auerendam omnem noxam, & pestem quamcunque, certi precandi fines præscribuntur. Inter hos tamen ii singulariter

B observandi, qui preces nobis indicunt pro iis in quorum incolumitate vel interitum maximarum rerum momenta vertuntur. Par est omnino in precibus nobis commendatissimi sint Principes Christiani omnes, in quorum manu salus & exitum plurimorum sita sunt. Ita vigilantissimos oratus à nobis postulant tota regna & provincie, afflicta bellis Hungaria, secunda martyrum Japonia, vexata hæresi Germania, revocanda ad fidem Anglia. Sic & pro magnis Regibus Hispanie, Gallie, Poloniae omni studio Minimi supplicandum. Et quis oblivisci possit vel lethaliter peccantium, vel manium in purgante flammâ luentium, vel infantium de lustrali fonte periclitantium? Pro his talibus precari quicunque mensis initio admoneatur, is certe sine culpâ sic imperatas preces penitus negligere non potest; quanti enim censendum est vel uni infanti suis precibus cælum donare; animam vel unicam ex igne lustrali evocare; ei qui delicto lethali obnoxius est, respiciendi gratiam impetrare, & sic è turpitudinis ceno extrahere? Quanta item necessitas est pro dono Castitatis, sibi aliisque consequendo, Deum frequenter & ferventer rogare, pacem & concordiam poscere, ad Indos & extremos Sinarum populos suspiria mittere, beneficia his gratis referre, inimicis injurias hac ratione compensare, homines ad petulantiam & lasciviam obstinatos Cælitibus serio commendare, postulare denique perfectantiam nobis maximè necessariam. Ita verè Antiochenus orator Chrysostomus dixit: Pro se precari necesse cogit, pro alii charitas hortatur. Pro se orare, natura est, pro cari necessitate, gratia. Dulcius est autem ante Deum orare, non quam necessitas rei transmittit, sed quam charitas fraternitatis commendat.

§. I.

GERAR. Hic ego forsitan non malè objecerim: Quantulus sum ego unus, aut quæ sunt precatunculae meæ, ut iis vel universam Galliam, vel latissimam Hispaniam, vel amplissimam Germaniam, aut Italiam totam, aut Principes Christianos omnes fulciam? non earum sunt virium preces meæ, ut ego Atlas sim & humeros supponam ruenti cælo. **POL.** Arqui audi, mi Gerarde, non ruis solius precibus, sed aliorum etiam tribuendum est, si iis toti alicui provincie opituleris. Deus tam bonus est ut ad paucorum castas purasque preces maximis quandoque populis pepercerit; neque dici potest quantum virtus unius etiam, & solius homunculi possit, si Deus eam posse velit. Recente mundo unicus Abrahamus Deo supplicat pro quinque civitatibus, & benignissimè auditur. Et profana consideras? Unus solusque erat Horatius Cocles, qui bello contra Perses nam, in ponte sublicio toti exercitui se opposuit, magnâ sui gloria & suorum bono. **Q.** Mutius Scævola unus solusque & primus è trecentis conjuratis Hetruscum Regem

tinuit boni, quod Beatissimam Virginem & Marianam Congregationis cætum non penitus deseruerit, sed subinde se præsentem stiterit, saltem in ceremoniam. Ita factum est, ut istato die cum ceteris menstruum sanctum acceperit, & quidem sorte prorsus divinâ. Nam sententia quæ pronunciata est, dum ille ante crucifixi signum ex more flectit genua, è mellifluo doctore Bernardo transcripta erat, hisce omnino verbis: *Quid tardas ipsum, quem jam dudum conceperas spiritum parturire salutis: nil mortalibus vel morte certius, vel incertius horâ mortis. Quomodo vivere potes, ubi mori non audes? Audiat hæc juvenis, tacitus quidem, sed quasi fulmine ictus, monitorem è cælo agnovit, & illo statim die fugam è lubrico in tutum paravit: altera verò luce hilaris & alacer ad Religiosam domum contendit, iisque sese aggregavit, quos diu fugerat, victurus illic ubi mori non trepidaret.*

§. IV.

EN tibi vel unica iterum sententia, menstruo Divo subscripta, apud juvenem istum tantum evicit, quantum vicenæ aut tricenæ conciones non potuissent. Ergo probo instituto menstruis Cælitibus sacrum aliquod piumque effectum subscribitur: sed illud malo contemptu sæpe non legitur, aut lectum non penditur. Impius sanè neglectus hic est cum concio tam brevis non auditur, aut oblivione quamprimum sepelitur. Hoc ergo fine, Divorum nomini in mensuris illis charitatis, dictum aliquod de dictis melioribus subiungitur, ut autem velicet legenti, eumque officii moneat, addatque stimulum ad vitam emendatorem. Non multum ab simili modo sortem olim captabant è divinis oraculis, quod vel ex hoc pateat, quod subjungo. Meroveus Regis Francorum Chilperici filius, homo regii quidem sanguinis, sed probrose ambitionis, & qui scelus etiam per pietatem quæretet. Hic Turone D. Martini sepulchro tria sacra volumina, Psalmorum, Regum, & Evangeliorum imposuit, & quæ nocte totâ illic pervigilans, sanctissimum Antistitem Martinum rogavit, ostenderet quid eventurum, & an regno potiri posset. Huic pervigilata nocti triduum insuper adjecit, quod jejuniis, precibus, vigiliis exegit. O ambitio quid non mortalia cogis pectora! Exacto hoc triduo ad Divi tumulum regressus, sacram historiam Regum aperuit, primus autem explicatae paginae versus hic erat: *Pro eo quod dereliquisti Dominum Deum vestrum, & ambulasti post deos alienos, nec fecisti rectum Dei, ideo tradidit vos Dominus Deus vestro in manibus inimicorum vestrorum.* Primus Psalmorum 71. 19. versus erat iste: *Veruntamen propter dolos posuisti eis mala: defecisti eos dum allevarentur. Quomodo facti sunt in desolatione, & subito descenderunt: perierunt propter iniquitates suas.* Ex Evangelio, in capite paginae hoc legendum occurrerat: *Scitis quia post biduum pascha fiet, & filius hominis tradetur, ut crucifigatur.* Ad hæc librorum responsa Meroveus, qui regnum iniquè affectarat, rubore & lacrymis confusus, assumptis in comitatum quingentis viris, discessit loco. In viâ ab Erpone Regis Gunthramni duce captus est, ut Gregorius Turonensis memorat. Quemadmodum verò sacri codices olim per usitatum sortem consulti, de futuris quandoque monuerunt, ita fit nonnunquam ut in menstruo Divorum sortitu, & oraculi vim habeant & vaticinii, quæ è sacris codicibus exscripta traduntur.

Utr sit, minime negligendum est breve illud monitum in charâ menstrua perscriptum: quanto enim minoris est opera, illud quotidie perlegere, tanto majoris est negligentie, in re etiam tam facili torpere. Sed pergo.

gem à Romano Capitolio avertit. Unus ac pane solus Camillus fuit qui Romam jam prope bustum factam, de manu Brenni & Gallorum ferro liberavit. Unus solusque Hercules fuit qui monstis Orbem inauditis repurgavit. Sed ut hos taceam, Unus solusque Joseph fuit qui fame perituram Egyptum ab interitu servavit. Unus solusque Moses tot centenis millibus Hebrææ plebis toties saluti fuit, suis partim consiliis partim precibus. Hierosolyma funditus everfa in magnum cadaver corruissent, sed unus solusque Mathathias cum lugendo & suadendo, tum hortando, & agendo restituit rem. Israël's populus universus idolis litasset, nisi per unum & solum Eliam Thesbiren à tam immani scelere fuisset revocatus. Daniel unus solusque fuit, & juvenis, cum senum plebisque decreta rescidit, & Susannam parate neci eripuit, ipsosque iudices morte multandos æquissime judicavit. Unus solusque David fuit, tunc etiam adolescentulus & contemptus, cum carnem illam & loquentem Philistham turrin, & quasi sedem belli Goliatham, in oculis trepidantis exercitus fundâ saxoque expugnavit. Unus solusque Samson fuit, tantum alini mandibulâ, non ære ferreo armatus, cum tot simul Philistheos trucidavit. Unus solusque Joannes Baptistes fuit, qui tacentibus universis ausus est Herodem omnium facinorum quæ patrarat, arguere. Quid etiam una & sola mulier Hebræa Holofernem, tunc terrorem Orbis, suo sibi gladio jugulavit, itaque Assyriam militiam universam una illa superavit. Unus Mardocheus & una Esther omnem Judæorum gentem à certo interitu servarunt. Uno Ambrosio sublato florens Italiae status magnam partem corruit. Unus fuit solusque Leo Magnus, cum illud Dei flagellum, Atilam, Romanis arcibus jam jam imminentem, oratione non modo stitit, sed & in Passioniam redire persuasit.

§. II.

AT verò ut neque Danieles, neque Abrahami, neque Samsones nos simus, certè si esse possumus qui fuerint avo etiam nostro vel pueri & mulierculæ. Unica ancillula, uti narrat Illustrissimus Baronius, suis precibus & cilicio, quo multos sanavit, totam gentem Iherosolymitam ad Christi fidem perduxit. Carolus V. Imperator, cum Thomam Morum, qui Regis Angli fuit Cancellarius, capite plexum inaudisset, dixisse fertur: Henricus Rex totius Angliæ caput præcidit. Tanti erat universo regno, virum hunc, unicum amisisse. Una Joanna, Talliensis virgo, pudica & sancta, ab obsidione plurimos liberavit. Melior est enim unus timens Deum, quam mille filii impij. Ab uno sensato inhabitabitur patria. Unus itidem & solus Laurentius Justinianus Venetorum urbem ab excidio suis precibus servavit. Nam quo tempore bellum inter Venetos & Mediolanenses arserat, in Corcyranemore Eremicola vaticiniis clarus degebat. Hunc è Venetis optimatibus vir nobilis adiit, qualivirque, cui parti bellum illud feliciter cessurum esset? huic respondens Anachoreta: Deus, inquit, urbi Venetorum vehementer iratus, quod nulla morum emendatio post tot admonitiones, post tantos clamores sequeretur, illam perinde ut Palæstinæ Pentapolin jam dudum delessit, nisi unicus illorum Patriarcha, suis precibus vindictam divinam avertisset. Idem pane de Simone Salo Leontius Neapolitanus Præsul commemorat. Fuit enim ut civis Emesanus Hierosolyma iret, quò illic se precibus abbatiss Joannis commendaret. Joannes, Simeonis olim socius, cum illum Emesâ ad se venisse cognosset; Atqui quàm maximè miror, inquit, te tantum viâ tam callo labore confecisse. Ecquid est quod me Hierosolymis quæras cum Emesâ habeas Simeonem, cujus precibus non ego solum, sed & Orbis totus indiget. Deus bone, quæ tua sunt iudicia! quem hominem ut farum & stultum mundus totus deridiculo habebat, hujus precibus

Tom. 3.
Ann. 327.
num. 11.

Auberius
Myraus
Ann. 1429.
Ecl. cap. 16.
v. 3. & 5.
Bern. Iustini-
anus orator,
nepos illius,
apud Zach. Lip-
pelso tom. 1.
die 8. Jan.

A mundus totus egebat. Ergo unus atque unicus hominis ad Deum emissæ preces, non tantum unum aliquod regnum, sed & orbem terrarum universum sustentare possunt. Ergo & sodalis ille, qui cum aliis innumeris juvare possit, tamen id tam temerè negligit, innumeris nocere censendus est. Verè enim nocet, qui, cum possit, non prodest.

CAPVT IX.

In chartâ menstruorum Cælitum adscripta
Virtus quid moneat.

VLtimum denique quod menstruis schedis inscribi-
tur, una aliqua Virtus est per illum potissimum
mensē crebriori actu exercenda. Campum dicendi
hic nullum ingreditur, cum exitum spectet mea dictio.
Hic solum mirari multa debeo, ac etiam indignari. Et
quâ tu fronte, ô frigidissime Sodalis, quisquis es, quâ
conscientiâ Sanctum menstruum domi tuæ fordescere
sinis, & pulveribus sitique obduci, aut libello clausum
& malè sepulchrum non colis ut sanctum, sed custodis
tantum ut vincit, totoque mense illius nomen nec se-
mel quidem aspicis legisque?

Memoria mihi est, Gerarde, ante annos aliquot mis-
sas ad nos Oenipontro literas, quæ defuncti Brixinensis
Pontificis manes nobis commendarunt, simul etiam de
huius Principis virtute illustria quædam narrarunt, inter
quæ illud eximium & imitandum. Siquidem Brixinensis
iste præsul, suum sibi Divum quot mensibus Oenipontro
ad se mitti, eundemque nunquam nisi flexis genibus ac-
cipere voluit. Quis ambigit quin religiosè coluerit,
quem excepit tam piè. Novi ego Beatissimæ Virginis
sodales, qui omnium Divorum Cælitum, quos unquam
per menstruum sortitionem acceperunt, syllabum & li-
taniâs confecerunt, quas & ipsi singulis mensibus ordi-
natè percurrerunt, & in mortis viciniâ sibi ab aliis præ-
legi petierunt. Bona utique & jucunda est morituro hæc
prælectio, si tamen eos quos nominari audit Cælitus,
in vitâ sibi familiares fecerit frequentiore cultu. Sed
nobis nunc de virtute menstruis Cælitibus adscripta ser-
mo est.

§. I.

OGerarde, quàm longè aliud est dicere aut docere,
aliud facere. Quoties apud nos virtus laudatur, &
alget? Omnis in actione consistit virtus, nec ulla est sine
labore. Virtutem in chartulâ menstruâ notatam circum-
ferre, virtutis sanè non est. Quid porro de iis dicendum,
quibus in distributione menstruâ è virtutibus Patientiâ
obtingit, ipsi verò vel asperiore verbulo afflati, velut circum-
vento pestilente correpti fremunt, frendent, furunt, cal-
caturi omnia si possint, laceraturi & pessum daturi om-
nia, adeò largiter bilem effundunt. O mi juvenis, & ô
mi vir, quid menstrua te schedula docet? an non illa
hortatu tacito assidue tibi occinit: Patientia, Patientia,
Patientia. Quid ais? an omnem adeò patientiam con-
sumpsisti, ut nec levem injuriam, aut innocentem jo-
cum, nec paucas voculas, aut obliqui oculi minas possis
concoquere? ô te heroem, qui ad pulcis morsum, Her-
culeum inclamas! Quis unquam celo se dignum fecit
impatientiâ? quis non probe contritus in illam patriam
pervenit? quis non omnia vincere potest silendo & pa-
tendo? quid indignaris, quid sævis, quid minaris? hi
mores celo non conveniunt. Sapientiæ comes est Pa-
tientia, quæ dolori cuicumque fert remedium. Iter ad
cælum sine Patientiâ nunquam reperies. Ergo schedam
tuam inspicere, lege, & centies relege; hæc tua lectio voce
unicâ constat, PATIENTIA.